

mindst 5 Aar, og forsaavidt han skulde have havt et saadant sammenlagt Ophold af 5 Aar i flere Kommuner, som jo nok kan tænkes, da den af disse, hvor han sidst har opholdt sig i 1 Aar. Det er os vel bevidst, at dette sammenlagte Ophold vil afstedkomme praktiske Vanskeligheder, og at de Undersøgelser, der maa anstilles for at udfinde, om en Person har havt sammenlagt Ophold i 5 Aar i en Kommune, ville være noget vanskelige end de Undersøgelser, man hidtil har været nødt til at anstille i Fattigluger, men man kan ikke opnaa nogen Fordel, uden at man tillige maa underkaste sig nogle Vanskeligheder, og der er med dette sammenlagte Ophold forekommer det os forbundet meget væsentlige Fordele, saaledes at man bør betænke sig vel, inden man forkaster det paa Grund af de dermed forbundne praktiske Ulemper. Den Fordel som der efter vor Mening er forbundet med dette sammenlagte Ophold, er den, at dette vistnok fremfor Alt vil tjene til at gjøre det umuligt for Kommuner at indrette sig paa at skyde Forsørgelsespligten over paa Andre, idet den Kommune, som har havt den Paagældende i nogen Tid f. Ex. i 4 Aar, og som derefter foretager Kunstner for at faae ham bort, ikke kan vide, om den ikke netop er den Kommune, der efter Reglen om den sammenlagte Opholdstid vil komme til at tage ham; den vil vist endogaa i de fleste Tilfælde i det Mindste meget ofte, være det. Derfor maa vi, idet det for Øvrigt selvsjælgelig maa være paa Thingets Afstemning, om det vil følge os i dette Punkt eller ikke, lægge Thinget paa Hjerte, at man, hvis man vil forkaste den sammenlagte Opholdstid, saa med det Samme giver Slip paa et vigtigt Middel til at forhindre de Kunstgreb, som Kommunerne benytte sig af, for at kaste Forsørgelsesbyrden over paa andre Kommuner.

De øvrige Endringsforslag, vi her have tilladt os at stille, ere af forholdsvis mindre Betydning. Det følger af sig selv, at naar der ikke er noget Sted, som ifølge de Regler, jeg nu har gennemgaaet, er forpligtet til at forsørge Bedkommende, maa man gaa til Fødestedet, og vort Endringsforslag under Nr. 15 gaar jo altsaa kun ud paa at affatte § 17 paa en Maade, der stemmer med vore andre Forslag, men for Øvrigt indeholder vort Forslag det Samme som Lovforslagets. — Endringsforslaget under Nr. 16 til § 18 er egentlig kun en Redaktionsændring, idet vi nemlig have ment, at det var kortere og nok saa tydeligt i Stedet for det 1ste Punktum i det 2det Stykke, hvor der staar: „Forsørgte Regler komme ogsaa til Anvendelse paa ægte Børn, som fødes af heri Riget hjemmehørende Forældre under deres Reiser i Udlandet“, blot at sige: „Ægte Børn, som fødes paa Reiser eller under Moderens forbigaaende Ophold paa et fremmed Sted i eller udenfor Landet.“ Naar disse Ord:

„i eller udenfor Landet“ indsættes paa dette Sted i § 18, saa bortfalder enhver Grund til at beholde det 1ste Punktum i det 2det Stykke, og der er sagt ganske det Samme alligevel. — Hvad angaar Endringsforslaget under Nr. 17, da gaar dette ud paa en vigtigere Forandring, idet vi nemlig foreslag, at det 2det og det 3die Punktum af det 1ste Stykke faaet som hele det 2det Stykke i Lovforslagets § 18 skulle udgaa, og at der i Stedet derfor skal indsættes den Regel, der nu staar i § 19. Dette er begrundet i den Betragtning, at man hellere end at gaa ind paa de vanskelige Undersøgelser, som navnlig ville 2det og det 3die Punktum af det 1ste Stykke ville foranledige, skulde i disse Tilfælde henvisse den Paagældende til Forsørgelse paa den i § 29 omtalte Maade. Som det vil ses, indeholder jo nemlig § 18 for det Første den ganske naturlige Bestemmelse, at Børn, der fødes udenfor Moderens sædvanlige Opholdstid, under hendes temporære Væren paa et fremmed Sted, dog skulle betragtes som fødte paa det sædvanlige Opholdstid. Det er en ganske naturlig Regel, som ogsaa altid har været gjældende, og som man ogsaa tidligere antog i Praxis, endog den Gang, da den endnu ikke var optagen i Lovgivningen. Men naar det saa endvidere hedder: „Have Forældrene til den nævnte Tid ikke fast Ophold nogetsteds, eller det ikke kan udfindes, hvor de have et saadant, blive Børnene at anse som fødte i den Kommune heri Landet, hvor Forældrene paa Fødselens Tid vare forsørgelsesberettigede“, da er dette en Regel, der nødvendigvis maa afstedkomme mange praktiske Vanskeligheder i Udførelsen. Dette er netop et Exempel paa en af den Slags Undersøgelser, som ville blive meget vanskelige og vidtløftige for Fattigvæsenets Autoriteter, naar en Person skal forsørges, da ikke alene at skulle udfinde, hvor han selv er født, og de Omstændigheder, der vedrøre ham personlig, men tillige at skulle gaa til en Undersøgelse af, hvor hans Forældre vare forsørgelsesberettigede, og hvor de vare forsørgelsesberettigede paa den Tid, han blev født, hvilket jo, hvis han bliver trængende til Forsørgelse i en sildig Alder, kan være et Tidspunkt, der ligger mange Aar tilbage i Tiden. Vi have derfor i Stedet for disse Regler, troet det naturligt i disse Tilfælde strax at skride til at forsørge den Paagældende efter § 29, som jo medfører, at han paa Landet eller for de mindre Kommuner's Bedkommende i Realiteten vil blive at forsørge af den større Kommune, altsaa af Amtskommunen. — § 19 maa jo, naar man vedtager det Forslag, som jeg har tilladt mig at gennemgaa, udgaa, det følger ligefrem af, at den Regel, som Paragrafen indeholder, er sat op i § 18. — Med Hensyn til § 20 da gaar vort Forslag kun ud paa i den at foretage en Forandring, der aldeles svarer til den Forandring, vi ønske foretagen i § 18; det er kun den samme Tanke, vi have ud-